

УПРАВЛІННЯ НАВЧАЛЬНИМ ПРОЦЕСОМ В СИСТЕМІ БЕЗПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ МОЛОДІ ДО ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

кримінально-правового циклу (кримінальне право, кримінальний процес, кримінологія та ін.), не юридичними дисциплінами, що досліджують феномен злочинного (філософією злочинності, кримінальною психологією, кримінальною антропологією, кримінальною сексологією) і спорідненими галузями – соціологією права, юридичною соціологією, соціологією девіантної поведінки, а також адаптація і розвиток соціологічних методів для потреб кримінологічних досліджень, організація і проведення польових робіт.

Думається, що констатування соціології злочинності має відбутися з урахуваннями існуючих обставин – вузьких місць вітчизняної кримінології і власного соціологічного розвитку галузі, радикально не демонтуючи, а реформуючи і модернізуючи кримінологічні конструкції на яких практично базується і тримається нинішня правоохоронна система держави.

1. Баляба А.В., Виленская Э.В., Дидоренко Э.А., Розовский Б.Г. Криминология: приглашение к

дискуссии / Луганский ин-т внутренних дел МВД Украины; Институт экономико-правовых исследований НАН Украины. – Луганск: РИО ЛИВД, 2000. – С. 38.

2. Блувштейн Ю.Д., Яковлев А.М. Введение в курс криминологии. – М., 1983. – С. 8, 9; Карбонье Ж. Юридическая социология. – 1986. – С. 8.

3. Зелинский А.Ф. Криминология. – Харьков, 1996. – С. 8.

4. Костенко О. "Проблема №1 – злочинність. Як розв'язати вузол із політики, економіки та моралі." "Щоденна всеукраїнська газета "День", №62, 10.04.2009.

5. Курило В.І., Михайлов О. Є., Яра О.С. Криминологія. Київ, 2006. – С. 59.

6. Курило В.І., Михайлов О.Є., Яра О.С. Криминологія. Київ, 2006. – С. 118 – 123.

7. РБК - Украина. "У рейтингу стабільних держав Україна зайняла 109-е місце, випередивши Росію..." Київ, 23.06.2010.

8. Руценко І.П. Соціологія злочинності. Автореферат. НУВС. Харків, 2002. – С. 3.

9. Руценко І.П. Соціологія злочинності. Автореферат. НУВС. Харків, 2002. – С. 5.

10. Руценко І.П. Соціологія злочинності. Автореферат. НУВС, Харків, 2002. – С. 3.

Стаття надійшла до редакції 24.06.2010

УДК 37 (477)

Ганна Кільова, кандидат психологічних наук,
заступник керівника управління із питань звернення громадян
Адміністрація Президента України

УПРАВЛІННЯ НАВЧАЛЬНИМ ПРОЦЕСОМ В СИСТЕМІ БЕЗПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ МОЛОДІ ДО ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У статті досліджується проблема становлення освіти в Україні її напрямки реформування на сучасному етапі та розвиток неперервної освіти у формуванні професійних компетентностей молоді до трудової діяльності.

Ключові слова: освіта, навчання, розвиток, система освіти, менеджери, виховання, становлення національної школи, трудова діяльність.

В статті досліджується проблема становлення образования в Украине ее направления реформирования на современном этапе и развитие непрерывного образования в формировании профессиональных компетентностей молодежи к трудовой деятельности.

Ключевые слова: образование, учеба, развитие, система образования, менеджеры, воспитания, становления национальной школы, трудовая деятельность.

In the article the problem of becoming of education is investigated in Ukraine her directions of reformation on the modern stage and development of continuous education in forming of professional to the competence of young people to labour activity.

Keywords: education, studies, development, system of education, managers, educations, becomings of national school, labour activity.

Актуальність проблеми. Ринкова економіка висунула нові умови організації процесу навчання у загальноосвітніх навчальних закладах та системі безперервної освіти і навчання молоді у процесі формування високих професійних компетенцій. Репродуктивний метод навчання не задовольняє

сьогодення. Суспільству необхідні випускники з творчим мисленням, вмінням орієнтуватися у конкурентному середовищі. Фундамент економічної освіти і розвитку творчих здібностей дає загальноосвітня школа, де, крім загальноосвітніх знань школа виховує учнівську молодь, надає їй у процесі навчання набір

УПРАВЛІННЯ НАВЧАЛЬНИМ ПРОЦЕСОМ В СИСТЕМІ БЕЗПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ МОЛОДІ ДО ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

відповідних функцій, які формують особистість до вибору професії та орієнтації у трудовій діяльності ринкової системи.

Становлення національної школи пов'язано з переорієнтацією всієї її роботи на національній основі, наданні пріоритетів загальнолюдськими цінностями, національно-культурним традиціям, орієнтацією на реальні потреби народу України, як наголошують М. Вачевський, В. Мадзігон, Н. Примаченко в [13, 7].

Як зазначає професор О. Вишневський [2, 36 – 37], будь-яка система освіти чи виховання, а отже і педагогіка мусять мати чітко виражену мету, що віддзеркалює потреби суспільства – соціальне замовлення. Без цього вони приречені на невдачу. Під цим розуміємо не тільки прагнення до відродження національного самоусвідомлення нашої дитини: всі аспекти системи безперервної освіти і виховання носять національний характер, тобто відповідають духові і стратегічним цілям української нації і держави, нашій виховній традиції і нашій ментальності; це повинна бути система, що відповідає потребам суспільства, держави і окремої людини; другою домінуючою тенденцією української освіти і виховання і розвитку стає демократизація особистості і пристосування її до життя в умовах ринкової економіки, вільного вибору трудової діяльності, свободи підприємницької діяльності, без чого не маємо перспектив на успіх.

Варто відзначити роботу відомого вченого в галузі економічної підготовки педагогічних кадрів в системі освіти О. Шпака, який стверджує, що входження України в нове тисячоліття, довгоочікувані структурні та дерегулятивні реформи, зніційовані урядом в останні роки, засвідчили невідтворюваність і необхідність формування економічно свідомого суспільства, осередком якого будуть всебічно освічені, ініціативні, підприємницькі зорієнтовані особистості менеджери [19].

Аналіз останніх публікацій. Становлення, розвитку та основні напрями реформування освіти в Україні надається належна увага, у світ друком виходить журнал: “Вища освіта” – МОН освіти, журнали в галузі педагогіки “Молодь і ринок”, “Рідна школа”, а також підручники та навчальні посібники відомих вітчизняних авторів: О. Вишневський [2], М. Вачевський [3], І.А. Зязюн [7], Р.В. Гурак [5], В.Ю. Ковальчук [9], Я.Г. Камінецький [10], К.М. Левківський [12], В.М. Мадзігон [14], І.Р. Михасюк [15], С.М. Ніколаєнко [17], О.Т. Шпак [18] і підготовки менеджерів до педагогічної діяльності.

Мета статті. Розкрити основні завдання

реформування освіти, формування нового типу особистості в ринковій економіці, підготовки менеджерів освіти на всіх ланках навчального процесу на досягнення освітою України якісно нового стану, який відповідатиме сучасному світовому рівню, та її інтеграцію у міжнародний світовий простір.

Виклад основного матеріалу. Реформування освіти в Україні є частиною процесів оновлення освітніх систем, що відбуваються останні двадцять років у європейських країнах і пов'язані з визнанням значимості знань як рушія суспільного добробуту та прогресу. Ці зміни стосуються створення нових освітніх стандартів, оновлення та перегляду навчальних програм, змісту навчально-дидактичних матеріалів, підручників, форм і методів навчання. Цілеспрямоване набуття молоддю знань, умінь і навичок, їх трансформація в компетентності сприяє особистісному культурному розвитку, розвитку технологій, здатності швидко реагувати на запити часу.

За роки незалежності України сформовано основне законодавче поле освітянської галузі, розроблено нормативно-правову базу для створення і розвитку національної системи освіти. Цілеспрямовано і послідовно формується державна політика в галузі освіти, відзначено Міністром освіти і науки України В.Г. Кременем на II Всеукраїнському з'їзду працівників освіти [8].

Сучасна шкільна освіта в Україні спрямована на надання учневі необхідних знань, вироблення умінь і навичок, за період навчання він має засвоїти багато фактичного матеріалу. Натомість школа сьогодні не достатньо навчає школярів приймати рішення, використовувати інформаційні та комунікаційні технології, критично мислити, розв'язувати конфлікти, орієнтуватись на ринку праці.

У зв'язку з цим зростає роль економічної підготовки молоді як незмінного компонента всебічної освіти особистості, однієї з умов успішного виконання нею професійних функцій, як зазначає О. Шпак в роботі: “Економічна підготовка педагогічних кадрів в системі безперервної освіти”.

Одним зі шляхів оновлення змісту освіти й узгодження його із сучасними потребами, інтеграцією до європейського та світового освітніх просторів є орієнтація навчання на набуття ключових компетентностей та на створення ефективних напрямків їх запровадження. Така умова вимагає від сучасної школи особливо рішучих реформаційних підходів до оновлення

УПРАВЛІННЯ НАВЧАЛЬНИМ ПРОЦЕСОМ В СИСТЕМІ БЕЗПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ МОЛОДІ ДО ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

змісту освіти та до застосування нових педагогічних підходів до навчання, впровадження інформаційних та комунікаційних технологій, вивчення основ економіки, які модернізують процеси розвитку суспільства [19].

Одним із завдань реалізації освітньої Програми є оновлення змісту освіти, визначення змісту навчальних гуманітарних та природничо-математичних дисциплін, вивчення економічних дисциплін: менеджменту і маркетингу, підприємництва та інформації, знань з інтелектуальної власності, а також умінь і навичок засвоєння та практичного застосування тих знань в умовах ринкової економіки.

Безперечно важливими є знання, вміння та навички, котрі молодь набуває та виробляє в процесі навчання в школі, професійному середньому закладі та ВНЗ. Набуті знання формують у майбутніх фахівців поняття професійних компетенцій, що пов'язано з багатьма чинниками, оскільки саме компетенції дозволяють визначити готовність випускника ВНЗ до життя, його подальшого розвитку й активної участі в діяльності суспільства.

Самостійна трудова діяльність особистості – це, перш за все творча діяльність, що базується на достатньо розвинутих інтелектуальних і спеціальних вміннях.

Історія свідчить, що мрії людства про вдосконалення суспільства органічно перепліталися з думками про вдосконалення трудового виховання. Трудова діяльність тісно переплітається з економікою, її законами та закономірностями, а в сучасній ринковій економіці, вона базується на принципах і методах маркетингу де між підприємствами, підприємцями існує конкуренція за ринки збуту. Це спонукає до створення конкурентоспроможної товарної продукції на основі винаходів, промислових зразків, захищених товарними та марочними знаками, з можливими ноу-хау, тобто до застосування інтелектуальної власності в процесі людської діяльності, зазначає М. Вачевський [3].

Як і будь-яка інша наука, педагогіка репрезентує віковий досвід, нагромаджений багатьма поколіннями, втілений у певних принципах, правилах, закономірностях та законах педагогічної діяльності. Вважаємо за необхідне наголосити, що назва “педагогіка” походить від грецьких слів “пайдес” – діти, “аго” – веду, що означає “вміння вести дітей”. Педагогіка навчає, як треба розвивати здібності дитини, щоби з неї зробити справді освічену й чесну людину, здатну адаптуватися до нинішніх умов ринкової економіки [2].

Педагогіка вимагає використання нових технологій у процесі навчання і це не є даниною моді, а стилем сучасного науково-практичного мислення, системи освіти України.

Система освіти в Україні – це різні види навчальних закладів, що забезпечують у державі відповідний рівень знань та набуття професійних кваліфікацій. Вважаємо за доцільне відзначити, що нині діють навчальні заклади, які забезпечують загальнодержавний рівень знань, а саме: материнська (родинна) школа, дошкільні установи, початкова школа, середня загальноосвітня школа, спецшколи, гімназії, ліцеї, коледжі, професійні навчальні заклади, технікуми, ВНЗ (інститути, університети, академії, вищі училища).

Беззастережно можна стверджувати, що в інститутах, університетах, консерваторіях, академіях, вищих училищах, можна стверджувати, намагаються давати той рівень професійних компетенцій, яких вимагає конкурентний ринок праці у сучасних умовах. ВНЗ перебувають у сфері реформування і відповідної перебудови навчального процесу. ВНЗ в Україні готують бакалаврів (4 роки навчання), спеціалістів (5 років навчання) та магістрів 5 – 6 років. ВНЗ проводять підготовку кандидатів і докторів наук для педагогічної діяльності.

Усі заклади освіти в Україні керуються Конституцією України та Законодавством про освіту. Відповідно до Статті 53 Конституції України кожен має право на освіту. Повна загальна середня освіта є обов'язковою. Держава забезпечує доступність і безоплатність дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійно-технічної, вищої і післядипломної освіти, різних форм навчання; надання державних стипендій та пільг учням і студентам, зазначає С. Ніколаєнко [16].

Проведені нами дослідження дають підставу сказати, що окремі аспекти розвитку освіти в Україні, її сучасний стан та фінансування, види, кількість навчальних закладів, випуск спеціалістів, готових до праці в умовах ринкової економіки, вимагають постійного удосконалення освіти.

Освіта – основа інтелектуального, культурного, духовного та соціально-економічного розвитку суспільства і держави.

Одним із найважливіших чинників, що забезпечує не тільки гідне існування, а й стабільний розвиток галузі, є відповідний рівень її фінансування. За роки незалежності країни рівень державних витрат на освіту у відсотках до ВВП коливався у межах 3,6 – 5,4%, а у 2000 році становив 4,1%. Бюджет на 2005 рік передбачає на освіту виділення коштів у сумі 6,294 млрд. грн.

УПРАВЛІННЯ НАВЧАЛЬНИМ ПРОЦЕСОМ В СИСТЕМІ БЕЗПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ МОЛОДІ ДО ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

На забезпечення дітей безплатними підручниками виділено 94,8 млн. грн. Окремо, виділено кошти в рамках програми довгострокових пільгових кредитів на здобуття освіти і в межах країни, сума незначна – 13,5 млн. грн.

Таким чином “Національна доктрина розвитку освіти” без належних коштів може бути успішною. У поточному навчальному році в Україні працює 22,2 тис. шкіл, ліцеїв, гімназій, в яких навчається 6601,2 тис. учнів. Протягом останніх 6 років мережа зазначених закладів скоротилася на 61 (0,3%), а чисельність учнів – на 541 тис. (7,6%). При цьому тільки за останній рік учнів стало менше на 163 тис., або на 2,5%. Зменшення кількості закладів зумовлене, насамперед, закриттям державних вечірніх (змінних) шкіл, а чисельності учнів – змінами в демографічній ситуації країни.

Навчальний процес забезпечують 568 тис. вчителів. Зменшення кількості шкіл та учнів поряд з іншими факторами відповідним чином вплинуло на чисельність викладацького складу. Порівняно з 1995/1996 навчальним роком чисельність вчителів у даний час скоротилася майже на 28 тис., а протягом 2000/2001 навчального року – на 8,6 тис. (1,5%). На кожного вчителя зараз припадає в середньому по 12 учнів, а у недержавних закладах – по 4. Суттєво відрізняється також завантаженість учителів міських та сільських шкіл – відповідно 13 та 9 учнів на одного вчителя.

Заслугує на увагу факт, що в країні стабільно зростає кількість недержавних загальноосвітніх навчальних закладів та чисельність учнів у них. За останні 6 років мережа зазначених закладів збільшилась з 74 до 256 одиниць (у 3,5 рази).

До позитивних змін слід віднести зменшення кількості учнів, які навчаються у другу зміну з 1 млн. (15%) у 1990/91 навчальному році до 442 тис. (7%) у поточному. Проте основною причиною поліпшення зазначеного показника важко назвати існуючі темпи будівництва шкіл. Протягом 2000 року введено в експлуатацію загальноосвітніх навчальних закладів на 15,4 тис. учнівських місць, що у 3,5 рази менше, ніж у 1995.

Потужним чинником формування у підростаючого покоління патріотизму суспільної свідомості є рідна мова. У навчальному процесі дедалі більше використовується державна українська мова, нею зараз навчається 71,7% школярів проти 58,3% шість років тому. Проте громадянам, які належать до національних меншин, відповідно до Закону України “Про освіту” гарантується право на навчання рідною мовою чи вивчення рідної мови у державних і

комунальних навчальних закладах або через національні культурні товариства [1].

Серед факторів, які негативно впливають на навчальний процес, слід назвати недостатню забезпеченість сучасними підручниками та наочним приладдям, а також низький рівень комп’ютеризації, оскільки школи здебільшого оснащені морально і фізично застарілими комп’ютерами або (особливо в сільській місцевості) взагалі їх не мають. Основною причиною такого стану справ є недостатнє фінансування державних навчальних закладів.

За даними МОН, на 1 вересня 2009 року на обліку перебувало 6937, тис. дітей і підлітків від 6 до 18 років, з них 2408,4 тис. – у сільській місцевості. Переважна більшість (6825,7 тис., або 98,4%) навчаються з метою здобуття повної загальної середньої освіти, у тому числі 90,8% – у загальноосвітніх навчальних закладах усіх ступенів, 4,2% – у професійно-технічних навчальних закладах, 3,4% – на основних відділеннях вищих навчальних закладах.

Наявність ефективної системи підготовки нових працівників, які відповідали б сучасним вимогам ринкової економіки, є обов’язковою умовою економічної стабільності суспільства, та безперервної системи освіти з підготовкою фахівців з високими професійними компетентностями, особливо в нинішніх умовах головною вимогою є підготовка робітничих кадрів в системі професійно-технічної освіти.

Як відзначає відомий вчений в галузі професійно-технічної освіти Я. Камінецький, професійно-технічна освіта є складовою частиною безперервної освіти в Україні та, максимально інтегруючись у виробництво, функціонує як окрема освітня система, яка тісно пов’язана із загальною середньою освітою, ринком праці, економічними структурами країни [10].

Щоб успішно управляти системою освіти, слід знати її природу та сутність характеристики як об’єкта управління. Управлінські рішення і впливи можуть бути ефективними лише за наявності повної і систематизованої інформації про керовану систему. Фрагментарні, суперечливі, неоднозначні дані про стан та динаміку системи освіти не лише утруднюють її доцільне вдосконалення, а й призводять до зворотних ефектів.

Варто відзначити роботу академіка В. Мадзігона, який в ній зазначає, що світове співтовариство прагне створити систему освіти, яка відповідала б викликам часу, потребам особистості і суспільства в цілому, а тому прогнозує нові умови і віднаходить інноваційні моделі освітнього розвитку. У найперспективніших

УПРАВЛІННЯ НАВЧАЛЬНИМ ПРОЦЕСОМ В СИСТЕМІ БЕЗПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ МОЛОДІ ДО ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

моделях, які випробувані часом, в основу покладено ідею підтримання і розвитку природної обдарованості, здібностей кожної дитини як запоруки її самоствердження на життєвому шляху [14].

Перед ученими і педагогами-практиками ставиться завдання розробити й апробувати вихідні принципи та режим найсприятливішого розвитку природних задатків, інтересів і схильностей учнів, вийти на якісно новий рівень освітньо-виховного середовища, яке відповідало б вимогам часу.

Система безперервної освіти, головною метою ставить високу якість навчання і кінцевий результат формування у випускника навчального закладу високих професійних компетентностей, які б могли впродовж безперервного навчання сприяти розвитку наукового прогресу суспільства, крім цього супроводжуватися інтелектуальною діяльністю праці.

Інтелектуальна праця – це не лише спосіб реалізації інтелектуального потенціалу особистості чи творчого колективу, а й суспільно значима діяльність, що, як і кожна праця, має вартість. Саме тому на міжнародному ринку інтелектуальної ідеї, винаходи, промислові зразки і раціоналізаторські пропозиції оцінюються дуже високо.

Ця проблема в ринковій системі господарювання є актуальна і вимагає широкого вивчення інтелектуальної власності як окремої науки у ВНЗ, підготовки молоді до творчої трудової діяльності із розвитком та відродження наукового потенціалу країни. До інтелектуальної власності, необхідно готувати молодь в процесі навчання в школах, ліцеях, гімназіях, коледжах чи інших навчальних закладах економічного профілю, як відзначено М.В. Вачевським, В.Г. Кременем, В.М. Мадзігоном [4].

Україна, яка в давні часи мала добрі філософсько-соціологічні, історичні традиції у розвитку науки, тепер виходить зі стану соціально-політичної амнезії. Темпи цього виходу та реальні результати стануть відчутними лише тоді, коли молода генерація формуватиметься за високими принципами загальнолюдської моралі, оцінивши і засвоївши набуток своїх попередників, піде далі та вийде на передові світові рубежі науки. Треба, щоб, як і в давні часи, прагнення до волі і освіти поєднувалися. Саме в цьому запорука успіху національного відродження і державного зміцнення. Сучасна демократія ще більше, ніж у давні часи, має опиратися на вольові якості українців та інтелектуально-пізнавальну активність молоді. Українська наука повинна

зайняти гідне місце у світі, працюючи над питаннями сьогодення і проектуючи прийдешнє.

Урядові структури країни у наш скрутний та злиденний час мають не лише зберегти фундаментальну науку, а й закласти підвалини для нових галузей, у яких Україна відчуватиме потребу. Автор вважає, що без активізації технічної творчості, підготовки молоді для ринкової системи господарювання, формування високих професійних компетенцій у *випускників ВНЗ*, та збагачення інтелектуального потенціалу суспільства неможливий вихід зі складної економічної ситуації, у якій нині перебуває Україна. Це особливо помітно тепер, коли вщухають політичні пристрасті, і ми впритул підходимо до будівничих, інтелектуальних, а також моральних зусиль громадян України. Інтелектуальна еліта має взяти на себе відповідальність за долю України, а отже, і один із найважливіших моментів цієї відповідальності – інтелектуалізація суспільства, виховання молоді інтелігенції, здатної зробити Україну висококультурною державою, гідною волелюбності свого народу.

Культура – естетико-етичний спадок нації, певної соціальної спільноті, її інтелектуально-інформаційні здобутки, поступовість розвитку яких в Україні була перманентною протягом тривалих століть, що відбулися навіть у генетичному коді українців. Українці досить самокритичні і вважають, що їх національному характерові, крім позитивних рис (волелюбство, працьовитість, скромність, природний гумор, миролюбність), притаманні і негативні (заздрість, пристосовництво, а також пасивний стиль поведінки).

Висновки. Отже, за доцільне слід відзначити: в процесі дослідження нами встановлено, що вітчизняні автори у своїх роботах не висвітлюють проблему інтелектуальної власності, розвитку маркетингу, інформації, не дають нових підходів, яких вимагає сучасна ринкова економіка, до *підготовки спеціалістів-маркетологів з високими професійними компетенціями*. Ринок вимагає і в освітній діяльності підготовки педагогів, які б мали знання не тільки економічні, але і знання з маркетингу, менеджменту та фінансових дисциплін.

Як показала практика, такі фахівці нині необхідні для всіх навчальних закладів освіти з метою викладання і вивчення учнівською молоддю економіки, менеджменту, маркетингу, патентознавства, бухгалтерського обліку, основ інформації, підприємництва.

Створення будь-якої нової справи вимагає певних знань з управління виробництвом, вміння

УПРАВЛІННЯ НАВЧАЛЬНИМ ПРОЦЕСОМ В СИСТЕМІ БЕЗПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ МОЛОДІ ДО ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

оцінювати і передбачати ринкову кон'юнктуру, вчасно приймати нестандартні управлінські рішення та забезпечувати їх практичну реалізацію, керувати колективом на рівні сучасних вимог.

1. Біла книга національної освіти України. (За загальною редакцією академіка В.Г.Кременя). – К.: 2010. – 342 с.

2. Вишневський О.І. Теоретичні основи сучасної української педагогіки. Навчальний посібник. – Дрогобич “Коло”, – 2006. – 605 с.

3. Вачевський М.В. Теоретико-методичні засади формування у майбутніх маркетологів професійної компетенції. Монографія. – К.: Професіонал. – 2005. – 364 с.

4. Вачевський М.В., Кремень В.Г., Мадзігон В.М. Інтелектуальна власність: теорія і практика інноваційної діяльності. Підручник. – К.: Професіонал. – 2005. – 448 с.

5. Гурак Р.В. Законодавство України про освіту. Збірник документів. – К.: Видавництво Європейського університету. – 2002. – 206 с.

6. Зайчук В. Нормативно-правове забезпечення освіти в Україні// Вища школа. – 2002. – №2 – 3. – С. 11 – 12.

7. Зязюн І.А., Кремень В.Г., Ничкало Н.Г. Стан і перспективи розвитку професійно-технічної освіти в Україні. Зб. док. і матеріалів. – К.: Парламентське вид-во, – 2003. – 171 с.

8. Кремень В.Г. Філософія освіти XXI століття // Шлях освіти. – 2003. – №2. – С. 2 – 4.

9. Ковальчук В.Ю. Професійна та світоглядно-методологічна підготовка сучасного вчителя: Модернізаційний аналіз. – Київ-Дрогобич. “Коло”, – 2004. – 264 с.

10. Камінецький Я.Г. Організаційно-педагогічні засади управління підготовкою кваліфікованих робітничих кадрів в умовах ринку. – Львів, – 2002. – 342 с.

11. Левківський К.М. Збірник нормативних документів щодо Болонського процесу. – К.: ПТЗО, – 2008. – 120 с.

12. Левківський К.М. Інноваційні технології та реформа змісту освіти в контексті Лісабонської стратегії ЄС. – К.: Освіта України. – 2007. – 195 с.

13. Мадзігон В.М. Продуктивна педагогіка. Монографія. – К. “Вересень”. – 2004. – 324 с.

14. Мадзігон В.М. Моделювання освітньо-інформаційного середовища майбутнього. Біла книга національної освіти України. – К.: 2010. – С. 172 – 180.

15. Михасюк І.Р., Присяжнюк Ю. Глобальні проблеми євроінтеграції і Україна. Монографія. – Львів. Львівський національний університет ім. І. Франка. – 2009. – 240 с.

16. Ніколаєнко С.М. Управління якістю вищої освіти. Теорія, аналіз і тенденції розвитку. Монографія. – К.: Нац. торг. екон. ун-т, – 2007. – 519 с.

17. Ніколаєнко С.М. Освіта в інноваційному поступі суспільства. – К.: Знання. – 2006. – 207 с.

18. Шпак О.Т. Економічна підготовка педагогічних кадрів в системі безперервної освіти. Монографія. – К.: “Четверта хвиля”, – 2000. – 352 с.

19. Шпак О.Т. Економічна підготовка педагогічних кадрів в системі безперервної освіти. – К.: “Четверта хвиля”. – 2000.

Стаття надійшла до редакції 16.08.2010

11 вересня 2010

Усікновення

11 вересня відзначатимемо свято Усікновення Глави Пророка Предтечі й Хрестителя Господнього Іоана, або, як кажуть у народі, Головосіка. В Євангелії від Марка детально розповідається про страшну мученицьку смерть Іоана Предтечі – попередника Ісуса Христа.

В цей день дотримуються суворого посту.

Цього дня у лісі збирали лікарські коріння. На Поліссі також збирали останній цвіт святояннівського зілля. Його настоювали на горілиці і тримали протягом року як одне з найкращих ліків від недуг.

